

РЕШЕНИЕ

№ 5309

гр. София, 02.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 09.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **2441** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с § 44, ал. 1 ПЗР към ЗИД на Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е по жалба на Министъра на вътрешните работи срещу Решение № ППН-01-61/17г. от 11.02.2021г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД; Комисията/.

Решението се оспорва като незаконосъобразно, поради издаването му при съществено нарушение на административно-производствените правила, в противоречие с материалния закон и неговата цел. На проведеното на 20.01.2021г. заседание КЗЛД е разгледала жалбата на А. К. срещу Министерство на вътрешните работи, а с оспорения акт е наложила административно наказание „имуществена санкция“ на Министъра на вътрешните работи. На проведеното заседание на КЗЛД, Министърът на вътрешните работи не е бил призован, като не му е дадена възможност да защити правата си, вкл. и чрез процесуален представител. Нарушени били разпоредбите на чл. 26, ал. 1, чл. 34-35 АПК, както и принципите на процеса по чл. 4 и чл. 8 АПК. Не ставало ясно с кое действие администраторът на лични данни е обработил незаконосъобразно личните данни на г-н К., доколкото предоставянето и разпространението са две различни форми на обработване на личните данни с различно съдържание. Не били събрани достатъчно доказателства, че в действителност били неспазени разпоредбите на чл. 4, ал. 1, т. 1-7 ЗЗЛД /отм./ и принципите по чл. 2, ал. 2 ЗЗЛД /отм./ в противоречие с материалния закон на

Министъра на вътрешните работи била наложена имуществена санкция. Моли актът да бъде отменен като недопустим, алтернативно – като незаконосъобразен, а жалбата на А. К. – отхвърлена като неоснователна и недоказана.

В съдебното заседание жалбоподателят – редовно призован, чрез процесуалния си представител юрк. В. Т., поддържа изложеното в жалбата. Посочва, че данните на А. К. са представени на Република Т. от Република България през защитен полицейски канал, доколкото и двете държави били държави-членки на И. и е следвало да се изпълни отправеното искане за съдействие. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – Комисията за защита на личните данни, редовно призован, чрез процесуалния си представител юрк. Д. Г., излага съображения за неоснователност на жалбата. Произнасянето на административния орган било осъществено в изпълнение на влязло в сила решение на ВАС на РБ. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – А. К. – гражданин на Република Ф., редовно призована, не се явява, не се представява и не депозира становище по спора.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 ГПК във връзка с чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството е образувано по постъпила в КЗЛД жалба с вх. № ППН-01-61/13.09.2017г. от А. К. срещу Министерството на вътрешните работи с оплаквания, че на 07.07.2017г. на летище В. е задържан от гранична полиция и не е допуснат да се прибере във Ф. поради отправено от Република Т. искане, оповестено чрез системата И., за издирване с цел наказателно преследване на лице, чиито данни – две имена и държава на произход, съвпадат с неговите /л. 275-279/. Властите в Република България заснемат документите му за самоличност, правят му снимки, вземат му пълни дактилоскопски отпечатащи и без да имат основание изпращат всичките му лични данни на властите в Република Т..

След провеждане на административното производство КЗЛД е постановила Решение № ППН-01-61/17 от 26.04.2018г. /л. 155-161/, като е приела, че МВР е обработило – чрез предоставянето им на Т., личните данни на господин К. в противоречие с чл. 23, ал. 1 ЗЗЛД, и е наложила на МВР имуществена санкция в размер на 1 000.00 /хиляда/ лева.

Решение № ППН-01-61/17 от 26.04.2018г. на КЗЛД е оспорено пред Административен съд София-град. Поставено е решение № 579/30.01.2019 г. по дело № 5506/2018г., с което административният акт е отменен, а преписката – върната на административния орган за ново произнасяне по жалбата на г-н К. при спазване на задължителните указания, дадени в мотивите на постановения съдебен акт /л. 137-144/. Посочено е изрично, че администратор на лични данни е Министърът на вътрешните работи в съответствие с разпоредбата на чл. 29, ал. 1 ЗМВР, а не МВР.

В изпълнение на влязлото в сила съдебно решение КЗЛД е приела за допустима жалбата на А. К., конституирала го е като жалбоподател, а като ответна страна – Министъра на вътрешните работи.

С Решение № ППН-01-61/17 от 08.10.2019 г. /л. 106-115/ КЗЛД е приела жалбата на А.

К. за основателна по отношение на Министъра на вътрешните работи – администратор на лични данни според чл. 29, ал. 1 ЗМВР, чрез разпространението им без наличие на предвидените условия за допустимост на обработването, закрепени в чл. 4, ал. 1, т. 1-7 ЗЗЛД /отм./, респ. чл. 6, § 1 от Общия регламент относно защитата на данните и в противоречие с принципите, залегнали в чл. 2, ал. 2 от ЗЗЛД /отм./, респ. чл. 5, § 1 от регламента. За извършеното нарушение на основание чл. 58, § 2, б. „и“ във връзка с чл. 83, § 5, б. „а“ от Общия регламент е наложено на Министъра на вътрешните работи административно наказание „глоба“ в размер на 10 000.00 /десет хиляди/ лева.

Решение № ППН-01-61/17 от 08.10.2019г. на КЗЛД е оспорено пред Административен съд София-град. Със съдебно решение № 2489/12.05.2020 г. по дело № 12789/2019г. /л. 82-89/ се приема, че административният акт е законосъобразен в частта, в която се установява, че Министърът на вътрешните работи е обработил личните данни на А. К. в нарушение на принципите и условията, установени в чл. 4, ал. 1 и чл. 2, ал. 2 ЗЗЛД /отм./. АССГ е приел, че решението в частта, с която се налага административно наказание, е незаконосъобразен административен акт, тъй като приложение намирал по-благоприятният за нарушителя закон по смисъла на чл. 3 ЗАНН, а именно – чл. 42, ал. 1 ЗЗЛД, а не - чл. 58, § 2, б. „и“ във връзка с чл. 83, § 5, б. „а“ от Общия регламент. Неправилно било наложено наказание „глоба“ вместо „имуществена санкция“, доколкото не било съобразено, че администраторът на лични данни е Министърът на вътрешните работи, който не е физическо лице, а е централен едноличен орган на изпълнителната власт. В тази част решението на КЗЛД е отменено, а преписката – изпратена за ново произнасяне от административния орган при съобразяване на указанията на съда при тълкуването и прилагането на закона.

Решение № 2489/12.05.2020г. по дело № 12789/2019г. на АССГ, е оставено в сила с решение № 15736/18.12.2020 г. по дело № 7990/2020 г. на ВАС на РБ, V-то отделение /л. 55-57/.

На 20.01.2021г. е проведено заседание на КЗЛД, на което присъстват председателят и още трима членове на КЗЛД /протокол № 2; л. 53-53; л. 317-318/. Поради безспорното и потвърдено от съд нарушение при обработването на личните данни на лицето А. К. е взето решение да бъде наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 10 000.00 /десет хиляди/ лева на Министъра на вътрешните работи.

В изпълнение на влязлото в сила съдебно решение КЗЛД е постановила оспореното пред настоящата съдебна инстанция Решение № ППН-01-61/17г. от 11.02.2021г., с което на основание чл. 42, ал. 1 ЗЗЛД /отм./ е наложено на Министъра на вътрешните работи, управляващ МВР, административно наказание „имуществена санкция“, в размер на 10 000 /десет хиляди/ лева, за това, че в качеството си на администратор на лични данни е обработил личните данни на господин А. К. в нарушение на чл. 4, ал. 1, т. 1-7 ЗЗЛД /отм./ и в противоречие с принципите, залегнали в чл. 2, ал. 2 от ЗЗЛД /отм./.

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, защото е предявена в преклузивния 14-дневен срок срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, който неблагоприятно засяга правната сфера на оспорващия.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Следва да бъде направено уточнение, че съгласно § 44, ал. 1 от ПЗР към ЗИД на ЗЗЛД

образуваните до 25 май 2018 г. и неприключили до влизането в сила на този закон производства за нарушения се довършват по досегашния ред, който досегашен ред се прилага и по отношение на жалбата на А. К. от 13.09.2017 г.

На първо място, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД /в редакцията от ДВ, бр. 105 от 29 декември 2011г./ КЗЛД разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон, както и жалби на трети лица във връзка с правата им по този закон. При сезиране по чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД във връзка с чл. 28, ал. 1, т. 1, чл. 29, ал. 1 и чл. 36 и следващите от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация /ПДКЗЛДНА; Правилника; издаден на основание чл. 9, ал. 2 от ЗЗЛД и отменен с § 2 от заключителните разпоредби на Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация - ДВ, бр. 60 от 30 юли 2019 г., в сила от 30.07.2019 г./ относно актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица, се стартира производство пред КЗЛД, чиито резултати се обективират в решението по чл. 38, ал. 2 от ЗЗЛД /в релевантната редакция - ДВ, бр.39 от 20 май 2011г./ във връзка с чл. 39, ал. 2 от ПДКЗЛДНА /отм./. Съгласно чл. 6, ал. 1 от с.з. /в относимата редакция/ компетентен да се произнесе по процедурата административен орган е КЗЛД – „независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон”. На основание чл. 9, ал. 4 във връзка с ал. 3 от ЗЗЛД решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ /чл. 7, ал. 1 от ЗЗЛД - председател и 4 членове/. Същото следва да бъде подписано от всички членове, участвали в гласуването, като следва да се съобрази и специалната норма на чл. 12 от Правилника /отм./, регламентираща валидността на решението, когато то може да се вземе и неприсъствено, ако председателят и всички членове на комисията са съгласни и го подпишат. Съгласно чл. 11, ал. 4 от ПДКЗЛДНА /отм./ „председателят или член на комисията, който не е съгласен с решение, го подписва с особено мнение“. Цитираните норми на чл. 11, ал. 4 и чл. 12 от ПДКЗЛДНА /отм./ са възпроизведени и в новия правилник.

Видно от протокол 20.01.2021г. на проведеното заседание, присъстват председателят и трима от членовете на Комисията. Последните са положили подписите си под оспорваното решение, взето с изискуемото мнозинство. Предвид това, съдът счита, че актът е постановен от компетентен орган и не е налице основанието по чл. 146, т. 1 АПК за прогласяване на неговата нищожност.

На второ място, съдът намира, че поради липсата на изрична разпоредба в ЗЗЛД относно формата и съдържанието на решението, приложение следва да намери чл. 59, ал. 2 от АПК. Актът съдържа задължителните по чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, както и подписите на лицата, участвали в гласуването. При това не е налице основание за отмяната му по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 от АПК.

На трето място, съдът приема, че са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които съставляват основание за отмяна на решението -чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК.

Няма спор, че административното производство е образувано законосъобразно и е налице нарушение при обработването личните данни на лицето А. К.. По тези въпроси са се произнесли две съдебни инстанции – АССГ по дело № 12789/2019г. и ВАС на РБ

по дело № 7990/2020г., поради което и настоящата не може да пререша спора или да обсъжда възраженията на жалбоподателя съставомерно ли е по чл. 4, ал. 1 и чл. 2, ал. 2 ЗЗЛД /отм./ поведението на Министъра на вътрешните работи, в качеството му на администратор на лични данни при обработването на личните данни на А. К.. Решение № 2489/12.05.2020г. по дело № 12789/2019 г. на АССГ е оставено в сила с решение № 15736/18.12.2020г. по дело № 7990/2020 г. на ВАС на РБ, V-то отделение, поради което на основание чл. 177, ал. 1 АПК има действие, както за страните по делото, в частта, с която се установява извършването на нарушение чл. 4, ал. 1 и чл. 2, ал. 2 ЗЗЛД /отм./, така и „по отношение на всички“ в частта, с която актът е отменен и са дадени указания по чл. 173, ал. 2 във връзка с чл. 174 АПК.

В конкретния случай на преценка подлежи обстоятелството дали административният орган е изпълнил Решение № 2489/12.05.2020 г. по дело № 12789/2019г. на АССГ, с което преписката е изпратена за ново произнасяне в частта относно определеното административно наказание и е изрично указано, че по отношение на Министъра на вътрешните работи следва да бъде наложена „имуществена санкция“ по смисъла на чл. 42, ал. 1 ЗЗЛД /в редакцията от ДВ, бр. 81 от 18 Октомври 2011 г./. С процесното Решение № ППН-01-61/17г. от 11.02.2021 г. КЗЛД е изпълнила дадените указания и е наложила на Министъра на вътрешните работи имуществена санкция в минимален размер съгласно разпоредбата на чл. 42, ал. 1 ЗЗЛД в релевантната ѝ редакция. В допълнение, следва да се посочи, че КЗЛД е съобразила и влязлото в сила решение № 579/30.01.2019г. по дело № 5506/2018г. на АССГ /чл. 177, ал. 1, изр. второ АССГ/, в което изрично се посочва и кое е лицето, носещо отговорност по чл. 42, ал. 1 ЗЗЛД /отм./, а именно – Министърът на вътрешните работи.

С оглед служебното начало и чл. 168, ал. 1 АПК настоящата съдебна инстанция формира извод, въпреки че липсват твърдения от страните в тази посока, че е спазена разпоредбата на чл. 177, ал. 2, изречение първо АПК, като издаденият акт е в съответствие с влезлите в сила решения на съда и като такъв не би могъл да бъде прогласен за нищожен.

Това е така и с оглед константната практика на ВАС на РБ, обективирана и в Определение № 9505 от 14.07.2020г. по адм. дело № 5628/2020 г., 5 чл. с-в на ВАС на РБ: „съдебните решения, с които се отменя оспореният административен акт, поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, и на основание чл. 173, ал. 2 АПК преписката се връща на административния орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, не разрешават правния спор по същество и не се ползват със сила на пресъдено нещо, така както е и влязлото в сила решение по дело № 12789/2019 г. на АССГ /бел. моя/. Следствие на липсата на сила на пресъдено нещо на решенията, с които се отменя административният акт поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и преписката се връща на компетентния административен орган, е неприложим чл. 177, ал. 2 АПК по отношение на тях“. Нормата на чл. 177, ал. 2, изр. 1 АПК определя като нищожни всички актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила съдебно решение. Приложимостта на диспозицията на тази правна норма изисква наличие на противоречие между диспозитива на влязло в сила съдебно решение и последващи актове и действия на административния орган. Задължителните указания на съда по чл. 173, ал. 2 АПК се обективират в мотивите /без сила на присъдено нещо/, а не в диспозитива на съдебното решение, поради което последващ

административен акт, несъобразен с дадените от съда задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, не може да бъде прогласен за нищожен от съда при приложение на чл. 177, ал. 2, изр. 1 АПК. В този смисъл при установени процесуални нарушения, въпреки че се касае за производство по изпълнение на съдебните указания от административния орган, не би било допустимо прогласяване нищожността на издадения впоследствие административен акт, а единствено – последният би могло да бъде отменен на основание по чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 АПК.

В конкретния случай при новото разглеждане на преписката административният орган не е спазил процесуалните правила. Видно от приложения протокол от проведеното на 20.01.2021г. заседание, е посочено, че производството се развива по жалба вх. № ППН-01-61/13.09.2017г. от А. К. срещу Министерството на вътрешните работи. Не е съобразено влязлото в сила съдебно решение по дело № 5506/2018г. на АССГ, в което изрично се посочва, че жалбата следва да бъде разгледана срещу Министъра на вътрешните работи в качеството му на администратор на лични данни по чл. 29, ал. 1 ЗМВР.

Няма данни по делото, че КЗЛД е изпълнила задължението си да уведоми Министъра на вътрешните работи за започване на производството по смисъла на чл. 26 АПК, както и да го призове в качеството му на ответна страна /чл. 47 АПК/. Липсва информация по преписката дали заседанието на 20.01.2021г. е било открито или закрито по смисъла на чл. 9, ал. 4 ЗЗЛД, както и ако е било закрито кои са били предпоставките за непровеждането му с участието на страните в производството. При действието на отменения ПДКЗЛДНА, КЗЛД се е произнасяла по редовност и допустимост на жалби на физически лица в закрито заседание, а по тяхното съществуване – в открито заседание, за което се уведомяват страните и заинтересованите лица /чл. 38 и чл. 39 от отменения Правилник/. Този ред за провеждане на заседанията на КЗЛД е запазен и в сега действащия ПДКЛЗЛДНА /чл. 38 и чл. 40/, когато субектът на данни е сезирал Комисията при нарушаване на правата му по Регламент /ЕС/ 2016/679 и по този закон. За допълнение, неучастието на страните, които са редовно призовани, в заседанието или неизпращането на техен процесуален представител не рефлектира върху законосъобразността на крайния за производството акт, тъй като подобно поведение е последица от тяхната незаинтересованост за изхода от спора. Изрично в чл. 11, ал. 2 от ПДКЗЛДНА /отм. и нов/ е посочено, че в протокола задължително се вписват датата и мястото на провеждане на заседанието, видът на заседанието, присъстващите членове на комисията и служители от администрацията, явилите се заинтересовани лица, приетият дневен ред, направените по него изказвания и взетите решения. При това се формира извод, че на Министъра на вътрешните работи не е представена възможност да участва в проведеното от КЗЛД заседание и

да изрази становище по съществуването на спора. Вярно е, че КЗЛД е длъжна да изпълни влязло в сила съдебно решение, но това не означава, че е допустимо това да се случи при нарушение правата на страните в производството. Правото на защита на жалбоподателя е ограничено, тъй като не е предоставена възможност да участва в административното производство, а последното е проведено в противоречие с чл. 34 и следващите от АПК и принципите на процеса - истинност, равенство, достъпност, публичност и прозрачност /чл. 7, чл. 8 и чл. 12 от АПК/. „Проведеното от административния орган производство е и пример и за нарушаване на правото на добра администрация, съгласно чл. 41 от Хартата на основаните права на Европейския съюз /Хартата/. Съгласно чл. 41, т. 2, б. „а“ от Хартата, правото на добра администрация включва по-специално правото на всяко лице да бъде изслушано, преди срещу него да бъде предприета индивидуална мярка, която би имала неблагоприятни последици за него. /.../ Няма спор, че със или без участието на страната, органът е в правомощието си да издаде съответния като резултат акт, но същият, освен в изрично установените случаи, има безусловното задължение да обезпечи участието на страната в административното производство и да обсъди, мотивира акта си съобразно становището на страната. Предприетите от нея действия биха могли да доведат до събиране или представяне на доказателства или навеждане на основания за постановяване на различен по съдържание акт. Дали такава хипотеза би възникнала е възможно да се прецени еднозначно единствено при спазване на правото на участие на засегнатия от производството субект, а не само въз основа на твърденията на административния орган. Въвеждането чрез чл. 146, т. 3 АПК на същественото нарушение на административнопроизводствените правила като основание за оспорване на административните актове и включването му в обхвата на съдебната служебна проверка за законосъобразност на акта на основание чл. 168, ал. 1 АПК /бел. моя/ не е случайно. Напротив, неговото въвеждане има ясна цел, свързана с въвеждането на допълнителни изисквания към правоприлагащите органи, надскачащи формалното изпълнение на материалния закон, за да се избегне именно едностранното, изненадващо и произволно упражняване на власт спрямо задължените субекти“ /Решение № 1504 от 04.02.2021г. по адм. дело № 9896/2020 г., IV отд. на ВАС на РБ/.

Допуснатите процесуални нарушения са от категорията на съществените и са предпоставка за отмяна на атакувания ИАА по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК, като последица от това е изпращане на преписката на административния орган за ново

произнасяне с призоваване на страните в производството, провеждане на заседание, за което те да са редовно призовани, и предоставяне на възможност да се запознаят с материалите по административната преписка и да вземат становище по спора, като направят възражения, представят доказателства и обективират доказателствени искания. В този смисъл настоящата съдебна инстанция не дължи произнасяне по смисъла чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4-5 от АПК – постановено ли е решението в съответствие с материалния закон и неговата цел.

С оглед изхода от спора, на основание чл. 143, ал. 1 АПК във връзка с чл. 37 ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в полза на жалбоподателя, следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на сумата от 100.00 /сто/ лева. Този извод е обусловен и от мотивите на Тълкувателно решение № 3 от 13.05.2010г. по тълк. дело № 5/2009г., ОСК на ВАС: „при субсидиарна приложимост на чл. 78, ал. 8 от ГПК в административния процес Общото събрание не споделя тезата, че поради липсата на качеството юридическо лице е недопустимо присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на едноличните административни органи./.../ формалният прочит на нормата на чл. 78, ал. 8 от ГПК води до правнонеиздържания извод, че ако органът е министър, областен управител, кмет, директор, началник и т.н., за него правилото е неприложимо, а ако се касае за колективен орган - напр. Комисия за защита на конкуренцията, Комисия за защита от дискриминация, Съвет за електронни медии, Комисия за регулиране на съобщенията, Държавна комисия за енергийно и водно регулиране и др., всичките със статут на ЮЛ, то ще се приложи. Това поставя административните органи в различно правно положение в зависимост от критерий, който не е уреден в АПК“.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. 174 АПК, *Административен съд София-град*, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ по жалбата на Министъра на вътрешните работи, **Решение № ППН-01-61/17 г. от 11.02.2021 г.** на Комисията за защита на личните данни.

ВРЪЩА преписката за ново произнасяне от Комисията за защита на личните данни за изпълнение на влязлото в сила Решение №

2489/12.05.2020 г. по дело № 12789/2019г. на АССГ и в съответствие със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на постановления по настоящото дело съдебен акт.

ОПРЕДЕЛЯ едномесечен срок за произнасяне на ответника, който започва да тече от датата на влизане на настоящия съдебен акт в сила.

ОСЪЖДА Комисията за защита на личните данни с адрес: [населено място], [улица] да заплати на Министъра на вътрешните работи с адрес: [населено място], ул.“6-ти септември“ № 29 сумата в размер от 100.00 /сто/ лева на основание чл.143 ал.1 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд на Република България.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 от АПК.

Съдия: